

Høringssvar fra ISV, Ny budsjettmodell

ISV takker for muligheten til å gi innspill til den pågående høringen om den foreslåtte nye budsjettmodellen ved UiT. Vi har gjennomgått rapporten fra det nedsatte utvalget, og vil først komme med noen generelle betraktninger.

Vi mener at det er avgjørende at budsjettmodellen legger til rette for en transparent ressursallokering som støtter universitetets strategiske mål. Det betyr at den må være enkel, og oversiktlig og at vi må tåle at det blir større endringer i overgangsfasen når den tilpasses både Eallju-strategien, med særlig vekt på samfunnsoppdraget og studentrekruttering. Modellen bør bygge på rammefinansiering, men det er viktig at institusjonene også gjør noen overordnede prinsipielle vurderinger med hensyn til ressursbruk i undervisningen som sikrer en viss grad av likebehandling og rettferdighet for studenter og ansatte på tvers av fagområder. Vi støtter behovet for mekanismer som sikrer tilstrekkelige midler til drift, infrastruktur, omstilling og strategiske prioriteringer. Det er essensielt å unngå underfinansiering av kjerneområder, og samtidig muliggjøre innovasjon og vekst. Det må også innebære å kunne sette tak og adgangsbegrensninger på tidvis populære utdanninger for å kunne sikre UITs bredde. Vi oppfordrer til en grundig gjennomgang av mekanismene for omfordeling av studieplasser og minner om at for at måltallene skal få betydning, må de også følges opp med hensyn til antall ansatte på ulike fagområder.

Vi ønsker å legge spesiell vekt på vår støtte til Modell B: Strategisk styring gjennom (prioritering av) resultatkomponenten. Det er likevel et handlingsrom innenfor modellen og der foreslår vi at en ligger nærmere 75% enn 100% når det gjelder KDs satser for resultatindikatorene i nasjonal modell (resultatdelen), og nærmere 60 enn 45% når det gjelder andel av inntektsrammen fra KD, mht basis. Denne må også kombineres med innslag fra modell A.

Vår støtte til denne modellen bygger på flere viktige punkter:

1. Modell B fokuserer på resultatkomponenten, som inkluderer antall studenter som undervises. Dette reflekterer direkte «produksjonen av studiepoeng» og dermed aktiviteten ved universitetet. Å inkludere dette i større grad i budsjettmodellen gir et mer realistisk bilde av de faktiske kostnadene og ressursbehovene knyttet til undervisning, enn vi har hatt før. Dette har også blitt viktigere etter hvert som studentene forventer mer individuell tilpasning av undervisning og arbeidskrav, og direkte kommunikasjon med foreleser gjennom individuelle mailer og meldinger både i outlook og i canvas. Ved eksamen er det mer tilrettelegging, og langt flere, nærmest alle, ber nå (på grunn av «begrunnelsesknapp» om skriftlig begrunnelse for vurderingen, enn det som var vanlig før.

2. Å legge vekt på resultatkomponenten gjør det mulig å koble ressursallokeringen direkte til en av universitetets primære oppdrag – undervisning. Dette skaper en mer målrettet og effektiv bruk av midler ved å knytte dem til den faktiske aktiviteten

3. Vi mener denne modellen fremstår som rettferdig, den fremmer sterke fagmiljø. Modell B er transparent og gir en klar forståelse av hvordan ressurser blir tildelt basert på

undervisningsaktiviteten. Dette skaper forutsigbarhet for fagmiljøene, som kan planlegge og forvalte ressursene sine mer effektivt.

Vi foreslår at UIT i all hovedsak bygger på de nasjonale resultatindikatorer og ikke innfører nye egne lokale indikatorer siden vi frykter at dette blir byråkratisk, administrativt arbeidskrevende og dermed kostbart. Det er likevel et spørsmål om ikke åpne publiseringspoeng og ekstern finansiering som det allerede finnes tall på kan inngå som indikatorer.

Vi er særlig skeptiske til modell A sitt manglede fokus på faglig utvikling og at mange studenter i denne modellen lett kan komme til å fremstå som et problem. En viss vekt på basis er likevel nødvednig for forutsigbarheten. Vi er derimot særlig skeptisk til at modell C gir liten forutsigbarhet og at den er lite transparent. Den kan bli arbeidskrevende mht søknader osv for å svare på «strategiske» utlysninger. Der modell B inviterer til å utvikle og tilby strategiske utdanningstilbud og gjennomføre forskning som svarer på strategiske utfordringer, kan modell C invitere mer til søknader enn utføring. Modellen kan gi feil konkurranseincentiver og kan skape dårligere samarbeidsklima i organisasjonen. Modell C vil være mindre forankret i fagmiljøene.

Med vennlig hilsen
Marit Aure og Hans Kristian Hernes
Instituttledelse ISV